

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 5. Qualiter alij actus aut intellectus, aut voluntatis Dei, qui excogitari possunt connexi cum actu voluntatis creatæ, cum illius nihilominùs libertate componi possint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

QVAESTIO V.

Qualiter alij actus aut intellectus, aut voluntatis Dei, qui excogitari possunt connexi cum actu voluntatis creatae, cum illius nihilominus libertate componi possint.

85 **N**onnullos eiusmodi actus Dei excogitarunt Recentiores, quorum coherentia cum libertate voluntatis creatae non parum eis facessit negotium. Sit primus decretum, quo Deus ante praesentiam per scientiam mediam efficaciam auxiliorum possibilem (entitativè scilicet indifferentium iuxta sententiam Societatis; nam de his est hic sermo) decernat univèrsè sic. *Nullum dabo auxilium, nisi efficax.* Sit secundus actus scientiae Dei de eodem obiecto. Sit tertius hoc particulare decretum. *Non dabo auxilium A, si praevidero inefficax.* Sit quartus actus scientiae Dei de eodem obiecto. Alijque similes. Huiusmodi enim actus cum libertate voluntatis creatae non videntur componi posse. Nam ex una parte, posito in voluntate auxilio, cum eius efficaciam, atque adeo cum consensu voluntatis sunt illi necessariò connexi: alioquin cum auxilij inefficaciam, ac proinde cum opposito illius, quod vel decernunt, vel affirmant, essent coniungibiles: quod prorsus repugnat. Ex alia verò parte voluntas per omissionem consensus non potest illos impedire. Igitur libertatem eius prorsus evertunt. Nam, quidquid cum consensu voluntatis connexum est, ab ipsaque non est impedibile: per oppositam omissionem, non potest non libertatem eius prorsus evertere; ut ex dictis à nobis in praecedentibus satis, superque notum est. Non posse autem voluntatem impedire tales actus per sui consensus omissionem, inde constare videtur primò; quia illi in sua primà existentia non dependent à voluntatis consensu; quandoquidem si, semel illis positus, nullum Deus voluntati conferat auxilium, ut potest, bene illi cum negatione consensus voluntatis cohaerebunt. Secundò; quia non videtur intelligibile, quomodo ego per carentiam mei consensus impedire valeam id, quod cum carentia ipsa est compatibile suapte natura. Tertiò; quia, ut tales actus in suo signo priore ponantur existentes, non indigent voluntatis consensu; siquidem cum hoc non connectuntur per se, sed ex suppositione eis accessoria, & posteriore, quòd voluntati detur auxilium. Igitur ab existentia sua, quam per se praehabent, neutiquam possunt à voluntate deturbari, quantumvis haec postea per accidens auxilio instruat. Quarto; quia voluntas instructa auxilio amplius non potest, quam, reddere illud inefficax. Sed haec potestas non est ad impediendos actus praedictos: quandoquidem illi aequè bene possent existere, etiam si nullum auxilium possibile foret efficax. Ergo.

86 Propterea Ant. Perez 1. par. disput. 5. de Providen. alijsque in locis ibi citatis contendit, Deum nullatenus posse, illas nostram libertate, ita conferre nobis auxilium efficax, quia

efficax est, ut non conferret, ni praevideret illud efficax. Quod planè non solum falsissimum, sed contra omnes nostros Doctores est, unanimiter asserentes, aut supponentes, Deum non solum posse, sed de facto etiam nobis conferre plerumque saltem auxilium efficax, non collaturum, ni praevideret efficax, abique vllà omnino libertatis nostrae lesione. Mouetur autem hic Auctor ad opinionem tam singularem: quia putat, scientiam illam conditionatam, quam Deus in tali casu non potest non habere, de non existentia, seu de defectu talis auxilij ex hypothesi, quòd non fuisse praesentium efficax, & quae, existentia supposita ipsius auxilij, cum nostro consensu connexa est, nullatenus esse à voluntate nostrà impedibilem, atque adeo illam non posse non necessitatem inducere laedentem nostram libertatem. Addit tamen, & late probare contendit cap. 4. & 6. manere in nobis nihilominus in eodem casu libertatem quamdam non integram, seu dimidiatam, non obstantem necessitate ad consensum, quam dicta scientia inducit. Quia putat, posse dari in voluntate potentiam proximam indifferentem ad consensum, & omissionem eius, etiam si extra illam adsit aliquid connexum cum consensu, nullatenusque à voluntate ipsa impedibile. Quod etiam omnino falsum est. Nam, ut constat ex doctrinà, saepe in praecedentibus repetita, duo ista penitus pugnant inter se: quandoquidem penitus repugnat, quòd detur in voluntate potentia ad omittendum consensum, quae non sit potentia ad impediendum, quidquid connectitur cum consensu. Circa quod recole dicta nuper quasi 2. proposit. 5.

Ad rem ergo nostram omnino dicendum est, supradictos Dei actus à voluntate creatae prout instructa auxilio efficaci entitativè indifferentem ad utrumvis impedibiles esse, & ideo libertati eius nihil prorsus obesse. Quia, licet illi absolute, & intrinsecè cum consensu voluntatis connexi non sint; atque adeo per se praesicè, & absolute bene possent cum eius defectu coniungi; ex suppositione tamen, quòd ponatur in voluntate dictum auxilium, iam semiextrinsecè cum efficaciam eius, atque adeo cum voluntatis consensu connexi euadunt; potentiaque proinde, quam voluntas instructa tali auxilio habet ad omittendum consensum, non potest non esse potentia ad impediendam efficaciam ipsius auxilij, & consequenter existentiam dictorum actuum, quantumvis haec sit antecedens, & intrinsecè non connexa cum efficaciam ipsa; ut probant argumenta facta in simili supra quasi 2. proposit. 5. pro impedibilitate decreti praecedentis, de quo ibi. Quae proinde eadem vi poterit Lector ad praesens propositum applicare, ne nos actum agamus; atque etiam per illorum doctrinam facile, quae opposita sunt n. 85, diluere.

Ceterum contra possibilitatem illius decreti Dei. *Nullum dabo auxilium, nisi efficax.* Aliunde, quam ab eius oppositione cum libertate creatae, Recentiores quidam valde diffusè argumentantur ab absurdo. Summa autem argumentationis est. Sequi ex positione talis decreti, omne auxilium possibile esse efficax in statu conditionato; quòd planè absurdum est. Quia de omni auxilio possibili verum erit, cum consensu coniungendum esse, si existat; in qua veritate conditionata consistit auxilij efficaciam. Cum enim tale decretum suapte essentia sit oppositum coniunctio ex existentia cuiusvis auxilij possibile, & ca.

& carentiâ consensus; illo existente, necessariò sequitur, esse verum de quouis auxilio possibili, quòd coniungeretur, si existeret, non cum carentiâ consensus, sed cum consensu. Verumtamen, argumentum hoc, pariter fieri potest suo modo contra quoduis decretum Dei prædefinitiuum, cuiuslibet actus liberi ad probandum, omne auxilium respectu talis actus possibile in statu conditionato esse efficax: atque adeò nullum purè sufficiens: quod etiam est absurdum. Quia, tale decretum essentialiter est connexum cum efficacia eius auxilij, quod vnice eligitur, & existit pro obtinendo actu prædefinito. Ergo essentialiter est oppositum coniuncto ex existentia cuiuslibet auxilij possibilis, & negatione cæterorum, & carentiâ consensus. Ergo, supposito tali decreto, de quouis ex dictis auxilijs possibilibus verum est, quòd coniungeretur cum consensu si existeret vnice. Quod est, illud in statu conditionato efficax esse.

89 Ad primum igitur argumentum respondeo, omnia auxilia possible, quæ in statu conditionato de facto sunt inefficacia, non existente in Deo decreto illo, *Nullum dabo auxilium, nisi efficax*, manura nihilominus inefficacia, si illud existeret. Quia tamen existentia talis decreti essentialiter opposita est existentie omnis auxilij inefficacis, hypothetis de existentia cuiuslibet illorum, quæ sunt de facto inefficacia, in sensu composito ipsius decreti chymærica est, ex eaque subinde duo simul contradictoria sequuntur; coniungendum scilicet tale auxilium cum consensu, si existeret in consortio decreti; quia eam coniunctionem infert decretum; & non coniungendum, quia aliàs pro nutu libero voluntatis talis coniunctio non est futura; decretumque positum nullatenus illam causaret: quia neque necessitate voluntatem ad illam, vt constat ex prædictis; neque voluntas, eo existente, mutaret determinationem liberam, quam sine illo habet, vt supponitur. Vnde patet, auxilia possible, quæ modò in statu conditionato sunt inefficacia, nullatenus reddenda efficacia ob positionem dicti decreti: nam efficacia auxilij in verâ existentia consensus sub eius hypothese consistit, non in chymærica; qualem dumtaxat secum ferrent hypothese de existentia talium auxiliorum in casu positionis decreti. Hinc ad secundum argumentum pariter respondetur, decretum prædefinitiuum actus essentialiter esse oppositum cuius auxilio, aliàs ad actum inefficaci, prout vnice existenti: atque ita ex hypothese, quòd simul cum tali decreto vnice existeret quoduis illorum, quæ præciscendo ab existentia illius inefficacia sunt, non sequitur coniungendum esse illud simpliciter cum consensu, sicque efficax fore; sed coniungendum simul, & non coniungendum; sicque fore chymæram. Per quæ fallacia eiusmodi argumentorum manet detecta.

90 Nota ad extremum huius quæstionis, quæcunque in præcedentibus dicta sunt de coherentia, vel oppositione diuinarum prædefinitiuum cum libertate actuum voluntatis creatæ, imprimis intelligenda esse de prædefinitiuibus actuum moraliter bonorum. Quæ tamen ex hypothese, quòd non repugnent aliunde similes prædefinitiuones actuum moraliter malorum, eis quoque poterunt adaptari. Quia, quod attinet ad coherentiam, vel oppositionem cum libertate actuum prædefinitiuorum, omnes prædefinitiuones ex conceptu suo similes æquales sunt: siue illæ sint prædefinitiuones actuum moraliter bono-

rum, siue actuum moraliter malorum. Vtrum autem aliunde repugnet Deo actus moraliter malos prædefinire adhuc quoad eorum physicam entitatem; vel secus; quod hic aliqui examinant, ego in Tractatum de Auxilijs remitto examinandum. Vbi de physica prædeterminatione ad materiale peccati, atque adeò de prædefinitiuone eius tractari solet.

QVAESTIO VI.

Vtrum Deus de facto prædefiniat actus liberos voluntatis creatæ.

91 Quæstio non est de actibus moraliter malis iuxta num. præced. Sed de moraliter bonis. De quibus certum omnino est, prædefiniri de facto in sua causa, hoc est in auxilio efficaci, quo Deus præuenit voluntatem creatam, excitat, & cum effectu mouet ad tales actus exequendos. Dubitatur tamen, an etiam in ipsis decreto efficaci, & antecedenti prædefiniantur.

92 Suppono ex communi huiusmodi prædefinitiuones actuum simpliciter necessarias non esse ad prouidentiam Dei. Ita, præter eos, qui negant, illas cum libertate creatæ componi possent citatos supra quæst. 2. num. 10. tenent Soar. lib. 2. de Concurfu Dei cap. 7. à num. 4. Fasol. 1. par. quæst. 14. artic. 13. & quæst. 22. artic. 1. 2. & 3. Ruiz disp. 9. de Prouiden. sect. 11. Arrub. 1. par. disput. 68. cap. 2. Franc. Amicid. disput. 14. de Volunt. sect. 5. Ribas 1. par. tract. 6. disput. 3. cap. 3. & alij communiter. Probatum autem primò; quia, vt constat ex doctrina tradita supra disput. 36. quæst. 4. proposit. 1. possibilis est prouidentia, qua Deus ex simplici intentione finis moueatur ad eligenda media efficacia, quibus reuera obtineat finem intentum; quin opus sit, talem finem efficaciter prædefiniri. Poterit ergo Deus ex intentione simplici actus honesti moueri ad dandum auxilium efficax, quo illum consequatur, quin sit necesse ad prouidendum homini talem actum, illum antecedenter prædefinire.

93 Secundò probatur id ipsum; quia Deus prouidentiam habet, eamque perfectissimam, circa actus prauos, quin eos prædefiniat, adhuc quoad materiale; vt nostra, & communis sententia fert, imò, quin eos præintendat, adhuc effectu simplici. Ergo multò melius absque vlla prædefinitiuone poterit prouidentiam habere de actibus bonis. Tota igitur difficultas ad factum reducitur.

94 Circa quam quotquot censent prædefinitiuones diuinas auferre libertatem, eas consequenter negant de facto. Ex cæteris verò plerique illas de facto admittunt. Thomistæ quidem, & Scotistæ illas suas prædefinitiuones exequutiuas, de quibus mentionem fecimus quæst. 2. Reliqui verò purè intentiuas, quæ solæ, vt ibi probauimus, componuntur cum libertate. Sequuntur autem hanc sententiam Soar. Arrub. Fasol. Granad. Tann. & Ruiz ibid. citati, & apud eos alij plurimi præsertim apud Ruiz disput. 9. de Prouiden. sect. 2. Qui vnanimiter censent, Deum prædefinire